

[Økonomi- og budgetministeren.]

både under den tidligere og under den nuværende regering, gået i gang med forberedelsen af et langsigtet og permanent budget-samarbejde, for det må erkendes, hvad der da også var mange der gav udtryk for her, at de ad hoc metoder, der har været anvendt så med skatteloft og så med låneloft og så med investeringsloft osv., ikke er velegnede. Det betyder, at kommunerne ingen mulighed får for at tilrettelægge en rationel budgetlægning, og derfor må det afløses af et permanent samarbejde om budgetlægningen.

Vi håber på, at de drøftelser, vi har indledt med de to kommunale organisationer, må føre til, at vi i løbet af et par måneder kan nå så langt frem, at vi kan blive enige om principper og retningslinjer for, hvordan en sådan samordning af budgetlægningen skal være, således at kommunerne, når de går i gang med deres konkrete budgetlægning — og det plejer vist at være hen i april måned — vil have det som udgangspunkt.

Vi tror ikke, det er muligt ved denne forhandling med kommunerne at finde de vises sten, og derfor betragter vi disse drøftelser, der kommer til at dreje sig om finansåret 1974-75 som vedrørende, jeg havde nær sagt et prøveår. Viser det sig, at vi derigennem får indvundet erfaringer, håber vi på, at vi allerede fra 1975-76 vil være i stand til at opbygge et mere permanent system for budgetsamarbejdet imellem staten og kommunerne. Det vil være et budgetsamarbejde, der fortrinsvis sigter på at lade statens og kommunernes budgetmæssige dispositioner følge de samme konjunkturpolitiske forudsætninger, mens de mere strukturelle problemer må løses igennem normer og standarder, opgave- og byrdefordeling og det, der hører hertil.

Lysholt Hansen: Må jeg til indledning have lov at sige, at når vi nu er ved at være et stykke henne i denne finanslovdebat og konstaterer, at den forløber, som den plejer, uden at vi egentlig på ret mange punkter kommer til at tale os nærmere til hinanden, og uden at vi vel egentlig kommer alverden i dybden med det lovforslag, vi behandler, heller ikke med de generelle linjer, synes jeg nok, at der er grund til at overveje finanslovdebattens facon. Jeg tror, vi her i folke-

tinget må prøve at finde frem til en måde, der lignede finansudvalgets fremgangsmåde i det daglige arbejde, hvor vi har en måned eller to på bagen i behandlingen af forslaget og derefter tager en debat. Eventuelt kunne vi stille os til rådighed ved en høring for dette tings medlemmer, sådan at vi virkelig kom til at drøfte det, som var centralt i finansloven — også på baggrund af den dybdeboring, som vi, selv om evnerne måske ikke altid slår til, i hvert fald efter bedste evne foretager i finansudvalget sammen med skiftende ministre. Det er faktisk min opfattelse, at en finanslovdebat som den, vi nu igen har haft i år, bør vi i lighed med de ændringer folkettinget i øvrigt er blevet enig om i sin arbejds-gang, nok overveje at have holdt for sidste gang. Det er i hvert fald en tanke, som man må tage op.

Lad mig da så gå ind i den gamle skure og sige, at da jeg hørte buddene på betalingsbalanceunderskuddet — de startede med 2½ milliard kr. fra hr. Christophersen, så sagde han 3 milliarder kr., så kom hr. Hans Kjær med 3½ milliard kr. og 4 milliarder kr. — fik det mig til at tænke på den gamle historie om auktionen, hvor en mand stod og bød sig selv over på en kommode. Han bød først 250 kr. Da han var lige ved at få hammerslag, sagde han 300 kr. Da der så var ved at blive givet hammerslag for det, sagde han 350 kr., og et øjeblik efter sagde han 400 kr. Så sagde manden, der stod ved siden af: „Hvad er der i vejen med dig? Du står jo og byder dig selv over.“ „Jo,“ sagde han, „jeg skal sige dig, at både hr. Hans Kjær og hr. Christophersen har bedt mig om at byde på den, og nu skal det blive skægt at se, hvem der får den.“ Det er nogenlunde det samme, der sker her med buddene på betalingsbalancen. Lad os nu vente og se, hvor galt det går, når året er omme. Vi behøver da ikke at male det sortere end højst nødvendigt fra starten. Jeg har en tro på, at når året er omme, ser det ganske hæderligt ud, sådan som også økonomiministeren nævnte det.

Når man nu har hørt de ordførerindlæg, der har været holdt i dag, tror jeg man kan sige, at det står klart, at der er forskelle i partiernes vurdering af både den økonomiske situation, som den er i øjeblikket, og af fremtidsudsigterne. Det står også klart, at der er forskellig opfattelse af, hvor meget